

RESSÒ DE LA PARAULA

Déu de tot inici

¿Es tracta ara de posar en marxa de nou la màquina? ¿És tan senzill com engegar una altra vegada el motor, perquè la vida funcioni?

No ha de ser així. Encara que en realitat el començament de curs és tornar a començar, tot inici és molt important i ha de fer-nos pensar. Cal aturar-se i pensar, si no ho hem fet aprofitant les vacances. Abans d'entrar en aquesta rutina diària, aquesta rutina que esmussa la ment amb les urgències immediates, horaris i ritmes mecànics, aturem-nos un moment a reflexionar. I qui desitgi viure animat per la fe, que s'aturi a pregar, deixant que l'experiència de l'inici de curs resti il·luminada per Déu que ens estima.

Perquè la vida no pot ser simplement una màquina en marxa. Fins i tot els grans processos mecànics de producció, com ara els alts forns o les centrals nuclears, necessiten programar parades i reinicis per a assegurar-ne el bon funcionament.

Es pot respondre que això no és un perill, perquè estem convençuts que no funcionem com una màquina: existeix el canvi i el progrés, es dirà, avancem socialment i personalment. Ningú no es conforma amb el de sempre, tots busquem créixer i, de fet, tot va canviant. Què fa canviar el món i la vida? Què fa que la vida progressi, de manera que tinguem la impressió de no ser màquines?

Sembla ser que les il·lusions, per exemple en iniciar el curs, continuen inspirant el treball i la lluita diària. A qui li falten les il·lusions se li diagnostica una perillosa depressió. No hi ha res pitjor que veure el futur tancat. Però, quines il·lusions ens mouen? Són els nostres somnis, aquestes forces misterioses que ens mouen a l'acció i determinen les nostres decisions cada dia. Somiem amb tenir més recursos, més poder adquisitiu, més coneixements, més poder tecnològic, més possibilitats, millor valoració en l'escala professional... Són somnis que reafirmen el «jo personal» (o el «jo col·lectiu», del grup, del poble, de la nació, on el jo de cadascun creixi i se senti valorat): podem dir que el somni més poderós és progressar.

Una altra cosa diferent és aclarir el que entenem per «progressar». De vegades significa disposar dels mitjans per a solucionar un problema que ens atabala. Gairebé sempre significa créixer, ser més lliure i poderós. Però aquí radica el gran engany: les il·lusions que aparentment ens fan avançar, en realitat es refereixen als mitjans, a les eines, els sistemes, que ens permeten aconseguir les metes somiades. Posem la il·lusió a acumular recursos, pensant que aquests recursos ens proporcionaran el progrés i el creixement desitjat.

És un tremend miratge. Continuem sent màquines, només que les màquines són més perfectes, més poderoses. Tornem a la feina potser animats per novetats reals o somiades, però en el fons fem el mateix: màquines més potents, invents, anomenats així, «avanços», millors recursos, més poder... Però la persona, el jo íntim, continua sent el mateix. No progressem.

Perquè el progrés, posats davant de Déu, és ser més, segons la seva vocació i destinació (cf. Ef 1, 4-5). No només perfeccionar la màquina, l'instrument, sinó saber on ens condueix, amb quina energia comptem, quin és el camí. Avançar per aquí. Això és l'únic que importa.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

NOTÍCIES

97, 98, 99... me'n falta una!

«**M**e'n falta una!», és l'expressió que va fer el pastor, aquell vespre d'un dia de tardor, en tancar les ovelles al corral. Un cop d'ull al ramat fou suficient per adonar-se que hi mancava una primala. I va pensar que era massa jove i inexplerta per tornar tota sola a casa. Avisa la mestressa de casa, crida el gos i surt a buscar-la, refent el camí per on havia portat el ramat aquell dia. Se sap prou bé tots els topants: baixa a la bassa on l'abeura cada dia abans de portar-lo al corral, segueix pels herbassars de la parada gran abaix al clot, els matolls de la solana,

els roures de l'obaga i, de sobte, el gos l'assenyala en uns garrics de la recolzada, on s'havia enganxat portada per la gormanderia d'uns fredolics que hi havia descobert. La bestiola, entre espantada i adolorida, ja no tenia ni esma de belar. El pastor l'allibera, se la posa al coll i content torna cap a casa. Mentrestant s'ha fet fosc i amos i mossos torren pa asseguts vora el foc. Tots estan contents i feliciten l'Enric que ha trobat la primala. El sopar, aquell vespre, és més festiu i animat entre explicacions, comentaris, i la minyona... s'exhibí amb un cantirrol dels seus.

Jesús va posar aquesta paràbola per fer entendre a uns savis mestres de la Llei que als qui s'han esgarriat no els podem deixar tirats sinó que cal cercar-los, ajudar-los a refer la seva vida i a reintegrar-se al grup i que puguin gaudir de la joia de compartir una mateixa fe i uns mateixos ideals i esperances. Ens equivoquem quan estem tan zelosos de la nostra fe que sembla com si ens en volguéssim apropiat.

En les nostres comunitats cristianes ens pot passar que un dia trobem a faltar dones i homes que solien participar assíduament en les celebra-

cions... Quan ens adonem que aquesta absència es perllonga, l'actitud del bon pastor és sortir a trobar qui comença a allunyar-se, parlar amb ell, comentar si escau les causes de l'allunyament i, si és possible, convidar-los a retornar. Qui abandona injustificadament les pràctiques ordinàries, sovint s'aparta de la comunitat i acaba allunyant-se de Déu.

I Jesús acaba la paràbola: «*En el cel, hi ha més alegria per un pecador convertit que per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se.*»

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

Dios de todo inicio

Se trata ahora de poner de nuevo la máquina a funcionar? ¿Es tan sencillo como encender otra vez el motor, para que la vida funcione?

No ha de ser así. Aunque en realidad el comienzo de curso es un volver a empezar, todo inicio es muy importante y debe hacernos pensar. Hay que detenerse y pensar, si no lo hemos hecho aprovechando las vacaciones. Antes de entrar en esa rutina diaria, esa rutina que embota la mente con las urgencias inmediatas, horarios y ritmos mecánicos, detengámonos un momento a reflexionar. Y quien desee vivir animado por la fe, deténgase a rezar, dejando que la experiencia del inicio de curso quede iluminada por Dios que nos ama.

Porque la vida no puede ser simplemente una máquina en funcionamiento. Incluso los grandes procesos mecánicos de producción, como los altos hornos o las centrales nucleares, necesitan programar paradas y reinicios para asegurar el buen funcionamiento.

Se responderá que esto no es un peligro, porque estamos convencidos de que no funcionamos como una máquina: existe el cambio y el progreso, se dirá, avanzamos social y personalmente. Nadie se conforma con lo de siempre, todos buscamos medrar y, de hecho, todo va cambiando. ¿Qué hace cambiar el mundo y la vida?, ¿qué hace que la vida progrese, de forma que tengamos la impresión de no ser máquinas?

Parece ser que las ilusiones, por ejemplo al iniciar el curso, siguen inspirando el trabajo y la lucha diaria. A quien le faltan las ilusiones se le diagnostica una peligrosa depresión. No hay nada peor que ver el futuro cerrado. Pero ¿qué ilusiones nos mueven? Son nuestros sueños, esas fuerzas misteriosas que nos mueven a la acción y determinan nuestras decisiones cada día. Soñamos con tener más recursos, más poder adquisitivo, más conocimientos, más poder tecnológico, más posibilidades, mayor valoración en la escala profesional... Son sueños que reafirman el «yo personal» (o el «yo colectivo», del grupo, del pueblo, de la nación, en donde el yo de cada uno crece y se siente valorado): podemos decir que el sueño más poderoso es progresar.

Otra cosa distinta es aclarar lo que entendemos por «progresar». A veces significa disponer de los medios para solucionar un problema que nos agobia. Casi siempre significa crecer, ser más libre y poderoso. Pero aquí radica el gran engaño: las ilusiones que aparentemente nos hacen avanzar, en realidad se refieren a los medios, las herramientas, los sistemas, que nos permiten conseguir las metas soñadas. Ponemos la ilusión en acumular recursos, pensando que estos recursos nos proporcionarán el progreso y el crecimiento deseado.

Es un tremendo espejismo. Seguimos siendo máquinas, sólo que las máquinas son más perfectas, más poderosas. Volvemos al trabajo quizá animados por novedades reales o soñadas, pero en el fondo hacemos lo mismo: máquinas más potentes, inventos, denominados así, «avances», mejores recursos, más poder... Pero la persona, el yo íntimo, sigue siendo el mismo. No progresamos.

Porque el progreso, puestos delante de Dios, es ser más, según su vocación y destino (cf. Ef 1,4-5). No sólo perfeccionar la máquina, el instrumento, sino saber a dónde nos conduce, con qué energía contamos, cuál es el camino. Avanzar por aquí. Eso es lo único que importa.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Capítol General de les Filles de la Sagrada Família de Natzaret

Aquesta congregació religiosa, que està present a la nostra diòcesi a la ciutat d'Esplugues de Llobregat, amb la presència d'una comunitat religiosa i de l'escola Natzaret, ha celebrat aquest estiu el seu XXII Capítol General a la Casa Betànica de Roma, de l'1 al 13 d'agost de 2019.

El Govern General per al proper sexenni 2019-2025 fruit d'aquest Capítol ha resultat així:

- M. Montserrat del Pozo, superiora general, que ha estat reelegida
- M. Ramona Gabarró, 1a consellera i vicària general. És filla de Molins de Rei i té una altra ger-

mana religiosa a la mateixa congregació, i un germà, monjo de Solius (Girona)

- M. M.ª Ángeles Melero, 2a consellera general
- M. Adriana Quintero, 3a consellera general
- M. Núria Miró, 4a consellera general.

La congregació va ser fundada a Talarn (Lleida) el 1874 per sant Josep Manyanet i Vives, que ja havia fundat els Fills de la Sagrada Família el 1864. Actualment la Congregació està estesa per Espanya, Itàlia, Camerun, Veneçuela, Colòmbia, Equador, Paraguai, Brasil, Austràlia, Indonèsia i Timor Oriental.

Necrològiques

Mn. Joan Escala

Va morir dissabte 27 de juliol de 2019, a l'edat de 90 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Era prevere de l'Arquebisbat de Barcelona, però va néixer a Olesa de Bonesvalls, on col·laborava des de la seva jubilació. Les exèquies van tenir lloc dilluns 29 de juliol, a les 10 h, a la Parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús, de Barcelona (Via Augusta, 68), mentre que a les 13 h, a la Parròquia de Sant Joan Baptista d'Olesa de Bonesvalls es va fer un respons, abans de l'enterrament, i el dia 3 d'agost, a les 18.30 h, a la mateixa parròquia, el bisbe Agustí va presidir una eucaristia en record i per donar gràcies a Déu per la vida d'aquest capellà tan vinculat a la vila.

Mn. Isidre Gras

Va morir dissabte 17 d'agost, a l'edat de 83 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Va néixer a Sant Guim de Freixenet (Lleida, Bisbat de Solsona). Va exercir el seu ministeri sacerdotal en diferents parròquies de la Diòcesi de Vic, de l'Arquebisbat de Barcelona i de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, on el seu últim compromís pastoral va ser el de rector de les parròquies de Sant Pere de Geliada i Sant Miquel de Castellví de la Marca.

Des de la seva jubilació l'any 2014, s'estava a la Residència Sol Ponent de Sant Andreu de la Barca. La missa exequial va tenir lloc el 18 d'agost a Sant Guim de Freixenet.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «La salvació no es compra ni es paga: és un do gratuït» (29 de maig).

@Pontifex: «Amb la seva ascensió, el Senyor ressuscitat atreu la nostra mirada cap al Cel, per mostrar-nos que la meta del nostre camí és el Pare» (30 de maig).

@Pontifex: «Si us feu de la bondat del Senyor, comprendreu el sentit dels esdeveniments i la finalitat de la vostra vida» (29 de maig).

@Pontifex: «L'Esperit Sant ama plasmar la unitat en la més bella i harmoniosa diversitat» (2 de juny).

Tindrem nous preveres

JORDI MONDRAGON

JAVIER OJEDA

El proper diumenge, 22 de setembre, serà un dia de joia per a la comunitat diocesana, per l'ordenació sacerdotal de dos nous capellans: els fins ara diaques Jordi Mondragon Bricullé i Javier Ojeda Ortiz, que rebran el ministeri sacerdotal de mans del bisbe Agustí Cortés. La celebració tindrà lloc, a les 18 h, a la Catedral de Sant Llorenç. Com diuen el Jordi i el Javier: «Us preguem encaridament que ens acompanyeu amb la vostra pregària i, si és possible, amb la vostra presència.»

Curs de formació Catalonia Sacra

Ja està oberta la inscripció al curs de formació de Catalonia Sacra 2019-2020, que està format per quatre sessions independents i itinerants, per facilitar als participants la comprensió del patrimoni cultural de l'Església i donar eines per poder-lo explicar amb rigor. Les sessions d'enguany seran el 25 i 26 d'octubre a Vielha (Bisbat d'Urgell), el 9 de desembre a Sant Llorenç de Morunys (Bisbat de Solsona), el 24 de febrer a Bellpuig de les Avellanets (Bisbat d'Urgell) i el 20 de març a Barberà del Vallès (Bisbat de Terrassa).

Les sessions combinen ponències de reconeguts especialistes amb visites a diverses esglésies. La inscripció es pot fer pel conjunt de les 4 sessions o per alguna de les jornades. La formació s'adreça a estudiants dels graus d'Història de l'Art i Història, Arqueologia i Arts cristianes; professionals del guiatge turístic, gestors d'equipaments o persones interessades en les humanitats. Més informació a www.cataloniasacra.cat i formacio@cataloniasacra.cat

Els seminaristes i l'estiu

La pausa acadèmica del curs al Seminari permet altres tipus d'espais de formació i convivència per a aquells que es preparen al sacerdoci.

Així doncs, per exemple, per primera vegada en la breu història de la nostra diòcesi s'ha celebrat enguany una convivència d'estiu dels seminaristes de Sant Feliu amb el bisbe Agustí Cortés i Mn. Joan Pere Pulido, delegat diocesà per a la seva formació. Han estat quatre dies d'intensa fraternitat i comunió, del 27 al 30 de juliol, viscuts en un ambient distès i alegre, que els ha permès enfortir les relacions d'amistat entre ells i de proximitat envers el seu Bisbe diocesà.

La valoració general ha estat molt positiva, especialment per l'equilibri tan ben aconseguit entre pregària, convivència, cultura i descans. Allotjats a la Mariàpolis Loreto de Castell d'Aro, casa d'espiritualitat i centre de referència dels Focolars a Catalunya, el grup ha pogut gaudir d'una trobada marcada per la crida diocesana a la comunió. Aquest va ser l'eix vertebrador del recés que el diumenge 28 de juliol, al matí, els va dirigir la focolarina Amparo Gómez, delegada diocesana de Mitjans de Comunicació Social, tot convidant-los a penetrar en el misteri de Jesús abandonat, autèntic cor de la comunió cristiana.

També va haver-hi temps per conèixer l'entorn i descobrir els tresors medievals de Castell d'Aro i la Catedral de Girona, així com visitar una tarda la comunitat monàstica de Solius, amb la qual van celebrar les vespres. El moment més lúdic va ser la sortida en llanxa ràpida per les Illes Medes, amb bany inclòs a les aigües cristal·lines de l'Estartit, però també va haver ocasió de compartir el rom cremat i les cançons de nit, jocs de taula i converses informals, que van acabar d'atorgar a la convivència un to veritablement fratern.

Per altra part, del 25 al 30 d'agost, tots els seminaristes de Catalunya en l'etapa pastoral van realitzar uns dies d'exercicis espirituals a la Casa Mare de Déu de Montserrat, a Caldes de Montbui, amb la predicació i l'acompanyament del bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell. En aquests exercicis van participar de la nostra diòcesi Jordi Mondragon i Xavier Montané, que ara comença l'etapa pastoral.

I per iniciar amb força el curs, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat s'han aplegat a la Residència de la Immaculada, a Tartera (Cerdanya), del 2 al 4 de setembre, per potenciar, des del principi, el clima de germanor i comunió, entre ells i amb els seus formadors.

AGENDA

► **Taller d'oració i vida a Molins.** Dimarts 24 de setembre, a les 20 h, reunió informativa sobre el taller d'oració i vida, del P. Ignacio Larrañaga OFC, «Aprendre a pregar per aprendre a viure». Parròquia de Sant Miquel Arcàngel, Molins de Rei.

► **Nou curs de l'ISCREB a Sant Boi.** Sobre «Moral social» (4 ECTS), impartit pel Dr. Aurelio Cerviño. Els dilluns consecutius del 9 de setembre al 2 de desembre (examen), a excepció del 23 de setembre, de les 19 a les 21.30 h. Sala d'actes del centre Benito Menni (Germanes Hospitalàries), c/ Dr. Antoni Pujades 36, Sant Boi de Llobregat. Informació i preinscripció telefònica: 936 402 046 (de 15.30 a 17.30 h) i 936 305 702 (de 19.00 a 20.00 h).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [1Tm 2,1-8 / Sl 27 / Lc 7,1-10]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià, bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dimarts [1Tm 3,1-13 / Sl 100 / Lc 7,11-17]. Sant Robert Bellarmino (1542-1621), bisbe de Càpua i dr. de l'Església, card. (jesuïta); santa Hildegarda de Bingen, vg. i dra. de l'Església; sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Dimecres [1Tm 3,14-16 / Sl 110 / Lc 7,31-35]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà

conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dijous [1Tm 4,12-16 / Sl 110 / Lc 7,36-50]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Divendres [1Tm 6,2c-12 / Sl 48 / Lc 8,1-3]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dissabte [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Diumenge vinent, XXV de durant l'any (litúrgia de les hores: 1a setmana) [Am 8,4-7 / Sl 112 / 1Tm 2,1-8 / Lc 16,1-13 (o bé, més breu: 16,10-13)]. *Urgell*: ■ Beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys màrtirs; Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, màrtirs; santa Digna, verge i màrtir; sant Felix IV, papa (526-530).

Diumenge XXIV de durant l'any (C)

COMENTARI

Déu sempre estima i perdona

Tot i que el papa Francesc va voler celebrar, fa un temps, l'any de la misericòrdia, podem dir que tota la Bíblia és plena de l'amor de Déu als homes. Ho veiem a la primera lectura. Déu estava indignat perquè el poble d'Israel s'havia desviat del camí que els havia prescrit i volia castigar-lo: *Deixa'm que s'inflami la meva indignació, i no en deixaré rastre* [d'aquest poble]. Però quan Moisès apai-vagà el Senyor el seu Déu i li recorda que és el vostre poble, que havíeu fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i mà forta i fa esment llavors dels grans patriarques *llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble*. Déu es mostra plenament misericordiós. És més forta sempre la misericòrdia que l'enuig.

I si això ho veiem a l'Èxode, molt més clar és encara a l'evangeli. Llegim avui les tres paràboles de la misericòrdia: la de *l'ovella perduda*, la de *moneda de plata* i sobretot la mal anomenada del fill pròdig. Quan el pastor troba *l'ovella perduda* o la *dona la moneda de plata*, hom subratlla sempre la gran alegria per haver trobat l'ovella o la moneda i el final és gairebé sempre el mateix: *Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos, que no necessiten conversió*. Però on veiem el gran amor de Déu, el Pare ple de misericòrdia, és en la tercera paràbola. El pare espera sempre que torni el fill i quan el veu es posa a córrer per donar-li una forta abraçada, no li pregunta res sinó que fa una gran festa: *Porteu de pressa el vestit millor, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho*. Una gran festa perquè el fill ha tornat a casa: la seva alegria és immensa. Ho recorda també Pau a la segona lectura: *Déu s'apiadà de mi. Entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà*. Per tot arreu es respira la misericòrdia, l'alegria de Déu que perdona. És que Déu és amor i és feliç estimant i perdonant. El pitjor pecat és dubtar del seu amor.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 32,7-11.13-14)

En aquells dies, el Senyor digué a Moisès: «Vés, baixa a la plana: s'ha pervertit el teu poble, que tu havies fet pujar de la terra d'Egipte. De seguida s'han desviat del camí que jo els havia prescrit. S'han fet un vedell de fosa i l'han adorat, li han sacrificat víctimes i diuen: "Poble d'Israel, aquí tens els teus déus, els qui t'han fet sortir d'Egipte".» Per això el Senyor digué a Moisès: «Veig que aquest poble és rebel al jou. Deixa'm que s'inflami la meva indignació i no en deixaré rastre. Després et convertiré en un gran poble.» Però Moisès apai-vagava el Senyor, el seu Déu, i li deia: «Senyor, per què s'encén el vostre enuig contra el vostre poble, que havia fet sortir de la terra d'Egipte amb gran poder i amb mà forta? Recordeu-vos d'Abraham, d'Isaac i d'Israel, els vostres servents; recordeu que els va jurar per vós mateix i els va dir: "Faré que la vostra descendència sigui tan nombrosa com les estrelles del cel, i tot aquest país que jo us havia dit el donaré als vostres descendents i el posseiran per sempre".» Llavors el Senyor es desdigué del mal que havia amenaçat de fer al seu poble.

▶ Salm responsorial (50)

R. *Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare he pecat.*

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 1,12-17)

Estic agraït a Jesucrist, el nostre Senyor. És ell qui m'ha donat forces. Li agraeixo que m'hagi considerat prou fidel per a confiar-me un servei a mi, que primer blasfemava contra ell i el perseguia i l'injuriava. Però Déu s'apiadà de mi, perquè quan encara no tenia fe no sabia què feia. La gràcia del nostre Senyor ha estat prò-diga amb mi, juntament amb la fe i l'amor en Jesucrist. Això que ara et diré és cert, i del tot digne de crèdit: que Jesucrist vingué al món a salvar els pecadors, i entre els pecadors jo soc el primer. Però Déu se n'apiadà perquè Jesucrist pogués demostrar primerament en mi tota la grandesa de la seva paciència, fent de mi un exemple dels qui es convertiran a la fe i tindran així la vida eterna. Al rei de tot el món, Déu únic, immortal, invisible, honor i glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 15,1-32) (Versió abreujada)

En aquell temps, veient que tots els cobradors d'impostos i els altres pecadors s'acostaven a Jesús per escoltar-lo, els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven entre ells i deien: «Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.» Jesús els proposà aquesta paràbola: «¿Qui de vosaltres, si tenia cent ovelles i en perdia una, no deixaria en el desert les noranta-nou i aniria a buscar la perduda fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, ¿oi que se la posaria tot content a les espatlles i, arribant a casa, convidaria els amics i els veïns dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat l'ovella que havia perdut"? Us asseguro que al cel hi haurà també més alegria per un sol pecador convertit que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se. I si una dona tenia deu monedes de plata i en perdia una, ¿no encendria el llum i escombraria la casa i la buscaria amb tot l'interès fins que la trobés? I quan l'hagués trobada, oi que convidaria les amigues i les veïnes dient-los: "Veniu a celebrar-ho: he trobat la moneda que havia perdut"? Us asseguro que hi ha una alegria semblant entre els àngels de Déu per un sol pecador convertit.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 32,7-11.13-14)

En aquellos días, el Señor dijo a Moisés: «Anda, baja de la montaña, que se ha pervertido tu pueblo, el que tú sacaste de Egipto. Pronto se han desviado del camino que yo les había señalado. Se han hecho un becerro de metal, se postran ante él, le ofrecen sacrificios y proclaman: "Este es tu Dios, Israel, el que te sacó de Egipto".» Y el Señor añadió a Moisés: «Veo que este pueblo es un pueblo de dura cerviz. Por eso, déjame: mi ira se va a encender contra ellos hasta consumirlos. Y de ti haré un gran pueblo». Entonces Moisés suplicó al Señor, su Dios: «¿Porqué, Señor, se va a encender tu ira contra tu pueblo, que tú sacaste de Egipto, con gran poder y mano robusta? Acuérdate de tus siervos, Abraham, Isaac e Israel, a quienes juraste por ti mismo: "Multiplicaré vuestra descendencia como las estrellas del cielo, y toda esta tierra de que he hablado se la daré a vuestra descendencia para que la posea por siempre".» Entonces se arrepintió el Señor de la amenaza que había pronunciado contra su pueblo.

▶ Salmo responsorial (50)

R. *Me levantaré, me pondré en camino adonde está mi padre.*

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tim 1,12-17)

Querido hermano: Doy gracias a Cristo Jesús, Señor nuestro, que me hizo capaz, se fió de mí y me confió este ministerio, a mí, que antes era un blasfemo, un perseguidor y un insolente. Pero Dios tuvo compasión de mí porque no sabía lo que hacía, pues estaba lejos de la fe; sin embargo, la gracia de nuestro Señor sobrepasó en mí junto con la fe y el amor que tienen su fundamento en Cristo Jesús. Es palabra digna de crédito y merecedora de total aceptación que Cristo Jesús vino al mundo para salvar a los pecadores y yo soy el primero; pero por esto precisamente se compadeció de mí: para que yo fuese el primero en el que Cristo Jesús mostrase toda su paciencia y para que me convirtiera en un modelo de los que han de creer en él y tener vida eterna. Al Rey de los siglos, inmortal, invisible, único Dios, honor y gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 15,1-32) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, solían acercarse a Jesús todos los publicanos y los pecadores a escucharlo. Y los fariseos y los escribas murmuraban diciendo: «Ese acoge a los pecadores y come con ellos». Jesús les dijo esta parábola: «¿Quién de vosotros que tiene cien ovejas y pierde una de ellas, no deja las noventa y nueve en el desierto y va tras la descarriada, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, se la carga sobre los hombros, muy contento; y, al llegar a casa, reúne a los amigos y a los vecinos, y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la oveja que se me había perdido". Os digo que así también habrá más alegría en el cielo por un solo pecador que se convierta que por noventa y nueve justos que no necesitan convertirse. O ¿qué mujer que tiene diez monedas, si se le pierde una, no enciende una lámpara y barre la casa y busca con cuidado, hasta que la encuentra? Y, cuando la encuentra, reúne a las amigas y a las vecinas y les dice: "¡Alegraos conmigo!, he encontrado la moneda que se me había perdido". Os digo que la misma alegría tendrán los ángeles de Dios por un solo pecador que se convierta.»